

HỒI BỐN MƯƠI HAI

Thương Tâm Chỉ Bởi Một Ý Niệm

T

riển Bá Tuấn trong khi kinh hoàng thất sắc, lòng đã thầm quyết định. Mình phải đào tẩu, và tin là sẽ tẩu thoát, chỉ cần Cốc Mộng Viễn không chú ý.

Y đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn đứng ngoài đại sảnh, chàng đang chấp tay sau lưng ngửa mặt nhìn trời.

Triển Bá Tuấn mừng thầm.

Lúc này Lý Hàm Băng giả cao giọng nói:

- Các hạ đến đây quả là vì ba đại sự, nhưng rất tiếc là ba đại sự ấy thấy đều hết sức hoang đường.

Lý Hàm Băng thật biết đối phương lại định ngụy biện, nên không nói tiếp vấn đề ấy nữa, chỉ nhếch môi cười nói:

- Lão phu không muốn tranh cãi với các hạ, giờ xin các hạ hãy theo đúng sự thật trả lời mấy câu hỏi của lão phu.

Lý Hàm Băng nghe vậy, biết là sách lược kéo dài thời gian đã vô hiệu, đành cười khảng khái nói:

- Xin cứ hỏi.

- Việc Thần Phong Tam Mục đả thương người trên Động Đình Hồ đúng là không phải là do các vị sai bảo phải không?

- Đúng vậy !

Lý Hàm Băng thật hết sức bức tức, song vẫn cố nén hỏi tiếp:

- Bốn vị chủ môn nhân không phải do các vị ra lệnh cho môn hạ Tam Âm bang chặn bắt ư?

Lý Hàm Băng giả lắc đầu:

- Đương nhiên là không.

Lý Hàm Băng thật cười khẩy, vừa định hỏi tiếp, Khô Trúc Tiên Ông bỗng cười to nói:

- Lý huynh không cần phải hao hơi tốn tiếng nữa.

Lý Hàm Băng thật nhướng mày:

- Tần huynh có cao kiến khác ư?

Khô Trúc Tiên Ông trầm giọng:

- Theo lão phu nhận thấy, người võ lâm hành sự tốt hơn hết là theo luật lệ võ lâm, chi bằng chúng ta hãy giải quyết vấn đề bằng vào võ lực.

Lý Hàm Băng thật trầm ngâm:

- Giải quyết bằng võ lực như thế nào?

Khô Trúc Tiên Ông cười khẩy:

- Chúng ta đòi mạng cho đồng đạo võ lâm, cho dù huyết tủy Thần Phong Mục Trường cũng không tổn thương đến thiên tòa, Lý huynh nghĩ có đúng không?

Lý Hàm Băng thật lưỡng lự:

- Vậy thì.

Khô Trúc Tiên Ông trầm giọng:

- Lý huynh không nên yếu mềm như vậy nữa, những người này quả là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ. Lan nhi hãy đi mời sáu vị trưởng lão đến đây, vây chặt gian đại sảnh này, bất kỳ ai cũng không được rời khỏi, nếu ai cả gan dám đào tẩu, cho phép họ hạ sát ngay tại chỗ.

Chân Dật Lan cười đáp:

- Lan nhi tuân lệnh !

Nàng vừa định cất bước, bỗng từ ngoài vọng vào một chuỗi cười dài đình tai nhức óc, sau đó có tiếng niệm phật hiệu nói;

- A di đà phật ! Tần thí chủ, bọn lão nạp sớm đã bao vây đại sảnh này rồi.

Chân Dật Lan liền chững bước, quay người lui trở về bên cạnh Khô Trúc Tiên Ông.

Khô Trúc Tiên Ông cười to nói:

- Đại Lực, các vị khá lắm. Những người ở trại ngựa thế nào rồi?

Đại Lực hòa thượng cười:

- Thấy đều điểm vào huyết ngủ, chưa đến mười hai giờ dừng hồng hồi tỉnh.

Lý Hàm Băng thật cười tiếp lời:

- Tốt lắm, sáu vị đã phải vất vả quá !

Đại Lực hòa thượng ha hả cười to:

- Vậy bọn lão nạp ở ngoài này chờ đợi đây !

Lúc này người của Thần Phong Mục Trường thấy đều kinh hoàng thất sắc, họ nằm mơ cũng chẳng ngờ ở ngay tại căn cứ địa của mình mà lại bị người vây hãm như cá trong rọ thế này.

Nhất là Kim Tiên Lý Xung và Triển Bá Tuấn lại càng kinh hồn bạt vía, giờ đây hai người chẳng thể không tin lão nhân áo đen này chính là Lý Hàm Băng.

Đào tẩu ư?

Họ biết là chẳng thể nào thoát được, xem ra đành xuôi tay chờ chết mà thôi.

Thế nhưng, Triển Bá Tuấn với Lý Xung là người vô cùng hiểm ác, sao thể xuôi tay chịu trói thế này?

Hai người vắt óc suy nghĩ, cố tìm ra cách thoát thân

Lại nghe Khô Trúc Tiên Ông trầm giọng nói:

- Bây giờ lão phu cho các vị một thời gian là một tuần trà để suy nghĩ, nếu các vị vẫn chưa quyết định thì chớ trách lão phu thủ đoạn tàn ác.

Dứt lời, lập tức nhắm mắt tĩnh tọa, chẳng xem những cao thủ của Thần Phong Mục Trường ra gì cả.

Lý Hàm Băng giả dẫu sao cũng là thân phận chủ nhân mục trường, lão chẳng thể không lên tiếng, mặc dù biết rõ có nói cũng vô ích.

- Tần huynh, thái độ uy hiếp của Tần huynh thế này không khỏi mất thân phận của một bậc tôn sư trong võ lâm, Tần huynh không thấy xấu hổ sao?

Khô Trúc Tiên Ông nhắm mắt làm thinh, không thềm trả lời.

Chỉ Lý Hàm Băng cười hỏi:

- Ý các hạ muốn sao?

Lý Hàm Băng hắng giọng:

- Những điều các vị hỏi, lão phu đã trả lời, việc các vị đang đêm xâm nhập bốn mục trường, lão phu cũng không chấp nhất, lẽ ra các vị nên tự biết thất lễ lui đi mới phải.

Lý Hàm Băng bật cười, đoạn cũng ngậm miệng làm thinh không nói nữa.

Lôi Tử Cường tức giận cười gằn nói:

- Các hạ chớ mà mơ tưởng !

Lý Hàm Băng giả cười lạnh lùng:

- Lôi Tử Cường, các vị tưởng là hôm nay nắm chắc phần thắng ư?

Lôi Tử Cường cười khẩy:

- Đối với Lôi mỗ, Thần Phong Mục Trường chẳng là gì cả.

Lý Hàm Băng giả cười hăng hắc:

- Vậy thì chúng ta bắt buộc phải quyết một phen thắng bại rồi.

Lôi Tử Cường cười lạnh lùng:

- Đó là các hạ tự chuốc lấy diệt vong, không oán trách được kẻ khác.

Lý Hàm Băng giả quét mắt nhìn, cao giọng nói:

- Sự mất còn của Thần Phong Mục Trường sẽ được quyết định bởi cuộc chiến đêm nay, mọi đệ tử bốn mục trường đều phải toàn lực đối phó, nếu dám lẩn tránh, các người hẳn biết rõ hậu quả.

Lập tức, các môn hạ Thần Phong Mục Trường hô vang:

- Chúng đệ tử thề quyết sống còn với mục trường.

Khô Trúc Tiên Ông mở bừng mắt, cười to nói:

- Tốt lắm ! Vậy là lão phu không cần phải đợi chờ nữa.

Lý Hàm Băng thật cũng bất đắc dĩ thở dài nói:

- Các hạ thấy quá chấp mê bất ngộ.

Lý Hàm Băng giả lúc này đã đứng lên.

Triển Bá Tuấn và Lý Xung cũng đã đứng lên.

Khô Trúc Tiên Ông phi thân ra giữa sảnh, thách thức nói:

- Nào, hãy xáp vào ! Lão phu đã nhiều năm không động thủ, rất là ngứa ngáy tay chân, vị nào có hứng thú tiếp lão phu vài chiêu, hãy tiếp ra đây !

Môn hạ Thần Phong Mục Trường không ngờ Khô Trúc Tiên Ông lại khiêu chiến ngay trận đầu, thử nghĩ ai mà dám ra ứng chiến?

Không một người nào dám tiến ra !

Khô Trúc Tiên Ông chờ hồi lâu không thấy có ai ra ứng chiến, bèn cười nói:

- Cuộc chiến hôm nay là một mất một còn, nếu các vị không ai đủ can đảm độc đấu với lão phu, vậy thì tất cả cùng xấp vào cũng được.

Nhưng vẫn không người nào ra ứng chiến.

Khô Trúc Tiên Ông chau mày:

- Thế nào? Các vị đã đầu hàng ư?

Có lẽ câu nói ấy đã xúc phạm nặng đến lòng tự tôn của họ, lập tức có hai người tiến ra.

Đó là Miên Chưởng Chấn Tam Giang Giản Ngọc Bạch và Lộ Nhai Lão Nho Điền Thánh Thông.

Hai người này đều có một lần gặp gỡ với Khô Trúc Tiên Ông.

Khô Trúc Tiên Ông vừa thấy hai người tiến ra, liền ha hả cười nói:

- Giản huynh và Điền huynh thật là càng già càng khỏe, Thần Phong Mục Trường này mà có được sự hiện diện của hai vị, thật là hết sức vinh dự cho họ !

Giản Ngọc Bạch là trưởng lão tục gia phái Võ Đang, Điền Thánh Thông là sư bá của đương kim chưởng môn phái Hoa Sơn, địa vị rất tôn cao trong võ lâm.

Nhưng lúc này đã bị Khô Trúc Tiên Ông buông lời xiên xỏ, bất giác nóng bừng mặt.

Giản Ngọc Bạch hừ một tiếng nói:

- Bọn lão ô muốn được lãnh giáo Tồn huynh vài chiêu, những mong Tồn huynh chẳng tiếc chỉ giáo cho.

Khô Trúc Tiên Ông cười:

- Đương nhiên là lão phu sẵn sàng chỉ giáo rồi.

Câu nói thật hết sức không khách sáo, liền khiến Điền Thánh Thông biến sắc mặt, tức giận cười khẩy nói:

- Khô Trúc, chớ quá tự đại !

Khô Trúc Tiên Ông cười to:

- Lão phu chưa bao giờ tự đại như các hạ. Nếu không các vị đầu thế nào yên ổn chui rúc trong Thần Phong Mộc Trường. Tuy nhiên, hôm nay thì lại khác.

Bỗng lạnh lung quát:

- Cuộc chiến hôm nay, kẻ bại không nhất thiết phải chết, chỉ cần chịu đầu hàng là được rồi.

Giản Ngọc Bạch lòng cảm thấy hổ thẹn vô cùng, nhưng lại không dám tranh cãi, bởi nếu lên tiếng, kẻ thua thiệt vẫn là mình, bèn lớn tiếng quát:

- Tùy ý các hạ! Xem chưởng đây !

Vừa dứt lời đã tung mình lao tới !

Điền Thánh Thông vừa thấy Giản Ngọc Bạch đã xuất thủ, cũng liền theo sau lướt tới, song chưởng vung lên, từ ngang bên tấn công Khô Trúc Tiên Ông.

Hai cao thủ tuyệt đỉnh cùng lúc xuất thủ tấn công, uy thế quả là kinh người.

Nhưng chỉ thấy Khô Trúc Tiên Ông xoay người, đã dễ dàng thoát ra khỏi phạm vi chưởng lực của họ.

Khô Trúc Tiên Ông ha hả cười nói:

- Giản huynh, Điền huynh ! Hôm nay lão phu xin mạn phép cuồng ngạo một lần nữa, hai vị công bao nhiêu chiêu cũng không hề gì, nhưng lão phu mà xuất thủ, nếu trong năm chiêu mà không đánh bại được hai vị thì kẻ như lão phu đã thua.

Giản Ngọc Bạch và Điền Thánh Thông nghe vậy tuy giận tím gan, nhưng đều không chịu trả lời.

Trong thoáng chốc, hai người đã liên tiếp công ra hơn mười chiêu.

Khô Trúc Tiên Ông không hề hoàn thủ, mà chỉ lượn lách trong làn chưởng phong hung mãnh như vũ bão.

Mãi đến khi hai người công ra đến chiêu thứ ba mươi mốt, Khô Trúc Tiên Ông mới cười to nói:

- Điền huynh, Giản huynh ! Đến lượt lão phu hoàn thủ đây !

Vừa dứt lời, Khô Trúc Tiên Ông đã vung tay ơ hờ quét ra, tuy trông rất nhẹ nhàng, nhưng hai người lập tức bị đẩy lùi ba bước.

Tiếp theo, Khô Trúc Tiên Ông lại buông tiếng cười to.

Trong tiếng cười, ba chưởng liên tiếp tung ra.

Ba chương này uy lực mạnh đến mức kinh phong thổi tung vạt áo mọi người trong đại sảnh.

Giản Ngọc Bạch vận hết toàn lực đón tiếp một chương, lập tức bị đẩy lùi năm thước, miệng phún máu tươi không ngớt.

Điền Thánh Thông cũng đón tiếp một chương, lão càng thê thảm hơn, cả người bị chương lực hất cho lộn nhào, ngã ra đất bất tỉnh.

Khô Trúc Tiên Ông chỉ một chiêu đã đả thương hai cao thủ tuyệt đỉnh trong Thần Phong Mục Trường, khiến những người khác thấy đều kinh hoàng đứng thừ ra tại chỗ.

Lý Xung với Triển Bá Tuấn đưa mắt nhìn nhau, bỗng bỗng tiếng quát vang, cùng tung mình lao ra, như để cứu giúp Điền Thánh Thông và Giản Ngọc Bạch, nhưng thật ra họ lại có dụng ý khác.

Lý Xung vừa phi thân đến tức giận Điền Thánh Thông, đột nhiên vung tay ném ra một chòm sáng đen.

Chân Dật Lan kinh hãi hét to:

- Đoạt Mệnh Thần Mang !

Nhưng Khô Trúc Tiên Ông vẫn điềm nhiên đứng yên, chờ chóm sáng đen khi còn cách ông chỉ chừng một trượng, bỗng tách ra bay sang bốn phương tám hướng nhanh như tia chớp, lập tức tiếng kinh hoàng vang động khắp đại sảnh.

Các cao thủ trong Thần Phong Mục Trường thấy đều hết hoảng tung mình lách tránh.

Điền Thánh Thông đang thọ thương bất tỉnh, liền bị trúng phải năm ngọn Đoạt Mệnh Thần Mang, tang mạng ngay tại chỗ.

Còn Triển Bá Tuấn khi phi thân đến bên Giản Ngọc Bạch, lập tức xách Giản Ngọc Bạch lên, phóng nhanh ra sau sảnh.

Hành động này của y thật ra ngoài dự liệu của Khô Trúc Tiên Ông và Lý Hàm Băng, nhưng có một người chú ý, đó là Cốc Mộng Viễn.

Ngay khi Triển Bá Tuấn vừa phi thân ra sau sảnh, Cốc Mộng Viễn đã tung mình qua tiền sảnh, nhanh như chớp đuổi theo.

Triển Bá Tuấn sợ nhất là Cốc Mộng Viễn, khốn nỗi lại chính chàng đuổi theo, thật khiến Triển Bá Tuấn hận đến cơ hồ nghiền vỡ cả răng, chẳng còn màng đến tính mạng kẻ khác, tiện tay ném người Giản Ngọc Bạch về phía Cốc Mộng Viễn đang đuổi theo sau.

Cốc Mộng Viễn lúc này nếu lách tránh vẫn có thể đuổi kịp Triển Bá Tuấn, nhưng chàng không thể nào làm như vậy, bởi lúc này Đoạt Mệnh Thần Mang bị sức phản chấn của Khô Trúc Tiên Ông đang bay tứ tán, nếu chàng lách tránh, Giản Ngọc Bạch khó thể thoát chết.

Do đó, chàng đành đưa tay đón lấy Giản Ngọc Bạch.

Chỉ trong khoảnh khắc ấy, Triển Bá Tuấn đã mất dạng trong hậu sảnh.

Cốc Mộng Viễn đành lắc đầu buông tiếng thở dài, đặt Giản Ngọc Bạch xuống.

Trong khi ấy, Kim Tiên Lý Xung cũng đã thừa lúc hỗn loạn tẩu thoát mất.

Khô Trúc Tiên Ông tức giận nói:

- Hai tên nghịch tử nghịch đồ này thật là độc ác.

Lý Hàm Băng đi đến gần, cười nói:

- Tần huynh, họ không đào thoát được đâu.

Khô Trúc Tiên Ông cả giận:

- Lý huynh còn muốn bênh vực họ nữa ư?

Lý Hàm Băng cười:

- Lý mỗ lẽ nào lại như vậy?

Khô Trúc Tiên Ông cười khẩy:

- Nếu không, họ đã đào thoát rồi mà Lý huynh còn bảo là họ không đào thoát được?

- Lý mỗ tin là họ không thể đào thoát, Lôi lão đệ với Lan nhi đã đuổi theo rồi.

Cốc Mộng Viễn kinh hãi:

- Vậy sao được?

Lý Hàm Băng cười:

- Hai người tuy chẳng dễ bắt được nghịch tử và nghịch đồ, nhưng giữ chân họ thì không khó.

Cốc Mộng Viễn ngẫm nghĩ một hồi, bỗng nói:

- Lý lão tiên bối phải đích thân đi mới được.

Lý Hàm Băng gật đầu:

- Cũng được.

Quay sang Khô Trúc Tiên Ông nói:

- Tần huynh hãy lo liệu việc ở đây nhé.

Khô Trúc Tiên Ông cười:

- Lý huynh cứ tự tiện, lão phu sẽ chờ bắt được tên nghịch tử nghịch đồ hăng tính đến việc khác.

Lý Hàm Băng cảm kích cười, quay người phi thân bỏ đi.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn thi thể Điền Thánh Thông hỏi:

- Tần lão tiên bối, Điền Thánh Thông đã chết rồi ư?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu:

- Chính Lý Xung đã giết ông ta ! Còn Giản Ngọc Bạch thì sao?

Cốc Mộng Viễn cười:

- Chỉ bị chấn thương, hẳn không nguy hiểm đến tính mạng.

Khô Trúc Tiên Ông cúi xuống sờ vào người, bỗng thẳng thốt nói:

- Giản Ngọc Bạch đã chết rồi.

Cốc Mộng Viễn sửng sốt:

- Sao lại có thể như vậy được? Lúc vẫn bối đón ông ta lại, ông ta chưa chết mà !

Khô Trúc Tiên Ông trầm ngâm;

- Hẳn là Triển Bá Tuấn đã ngầm giở trò rồi.

Đoạn lại cúi xuống xem xét thật kỹ, quả nhiên đã từ nơi huyết kỳ môn bên trái của Giản Ngọc Bạch rút ra một ngọn Đoạt Mệnh Thần Mang.

- Đây chính là nguyên nhân đã khiến ông ta táng mạng.

Cốc Mộng Viễn tái mặt:

- Triển Bá Tuấn này thật là độc ác.

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu:

- Thôi, bỏ đi, đằng nào cũng chẳng phải chúng ta giết.

Cốc Mộng Viễn tức giận:

- Tuy chúng ta không giết, nhưng cái chết Giản Ngọc Bạch ít nhiều cũng có liên quan đến chúng ta, bởi nếu vẫn bối không đuổi theo, biết đâu Triển Bá Tuấn cứu sống Giản Ngọc Bạch cũng nên.

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu:

- Đây cũng là một hành động giết người diệt khẩu đó thôi.

Đoạn quay sang Lý Hàm Băng giả đang đứng thờ ra bên cạnh, trầm giọng hỏi:

- Các hạ thật ra là ai?

Lúc này người của Thần Phong Mục Trường chỉ còn mỗi mình lão trong đại sảnh, nghe hỏi mới giật mình quay về thực tại, cười nói:

- Lôi Tử Cang.

Khô Trúc Tiên Ông cười:

- Quả nhiên không sai.

Lôi Tử Cang cười:

- Tần huynh, xin thú cho Lôi mỗ vừa rồi đã đắc tội.

- Đừng nhắc nữa, chuyện qua rồi thì thôi... Lôi lão đệ, khi nãy nguy ngập thế kia, vì sao lão đệ cứ nhất quyết giữ kín miệng, mà bây giờ lại cởi mở thế này?

Lôi Tử Cang thở dài:

- Nếu Lý Xung và Triển Bá Tuấn còn ở đây, Lôi mỗ cũng chẳng dám nói.

Khô Trúc Tiên Ông trở mắt:

- Lôi lão đệ bị khống chế ư?

Lôi Tử Cang lắc đầu:

- Không hoàn toàn như vậy?

Khô Trúc Tiên Ông ngạc nhiên:

- Lôi lão đệ nói vậy nghĩa là làm sao?

- Lúc đầu là Lôi mỗ tự nguyện.

- Tự nguyện gì vậy?

- Tự nguyện giả mạo Lý Hàm Băng.

- Về sau họ đã bức bách lão đệ phải không?

- Vâng ! Sau khi phát hiện dã tâm của họ, Lôi mỗ định bỏ đi, nhưng không còn tự chủ được nữa, bởi đã bị họ giở trò trong người rồi.

- Họ có dã tâm gì vậy?

- Độc bá võ lâm.
- Họ đã giở trò gì trong người lão đệ vậy?
- Hàn độc.

Khô Trúc Tiên Ông cười:

- Giờ thì lão đệ không còn sợ hàn độc nữa sao?
- Đã có Lý huynh đến đây, hàn độc trong người Lôi mỗ hẳn là có thể giải trừ.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu:

- Đúng, Lý huynh giải trừ được

Bỗng lại lắc đầu nói tiếp:

- Lôi lão đệ vừa rồi khi đã biết rõ thân phận Lý huynh, lẽ ra nên lập tức nói ra sự thật mới phải, vì sao lão đệ lại không chịu làm như vậy?

Lôi Tử Cang lắc đầu:

- Không được, nếu lúc ấy Lôi mỗ nói ra, hậu quả chắc chắn sẽ giống như Điền huynh và Giản huynh vậy.

Khô Trúc Tiên Ông nghiêng rằng:

- Hai tên tiểu tử ấy thật không phải là người.
- Hai người này mà không trừ diệt, giới võ lâm sẽ không bao giờ có ngày bình yên.

Khô Trúc Tiên Ông cười:

- Lý huynh đã đích thân ra mặt, họ dù không chết thì cũng khó thể nhiều hại võ lâm được nữa.

Lôi Tử Cang gật đầu:

- Cầu mong vậy !

Khô Trúc Tiên Ông bỗng cười nói:

- Lôi lão đệ giả mạo Lý huynh đã bao lâu rồi?

Lôi Tử Cang thở dài:

- Khoảng hai mươi năm !

Khô Trúc Tiên Ông thoáng chau mày:

- Vậy là sau khi Lý huynh đã ẩn cư rồi.

- Vâng ! Nếu không, Lý Xung đâu dám cả gan lộ hành đến vậy.

Khô Trúc Tiên Ông cười:

- Có lẽ họ không bao giờ ngờ là Lý huynh lại hạ sơn.

Lôi Tử Cang lắc đầu:

- Ngay chính Lôi mỗ cũng không ngờ.

Cốc Mộng Viễn bỗng hỏi:

- Lôi lão tiên bối, toàn thể đệ tử Cái Bang đều bị Thần Phong Mục Trường khống chế, đó hẳn là do lão tiên bối chỉ lệnh phải không?

Lôi Tử Cang thở dài ;

- Vì tính mạng đệ tử toàn bang, lão ô chẳng còn cách nào hơn.

Cốc Mộng Viễn lại hỏi:

- Lãng bang chủ thì sao?

- Lãng Hư không có trong bang.

Cốc Mộng Viễn sửng sốt:

- Lãng bang chủ không có trong bang ư?

- Lão ô đã báo cho y biết trước, nên y đã ẩn cư rồi.

- Vậy là Cái Bang do người ngoài lãnh đạo ư?

- Lão đệ, người ấy là Ngũ Trọng Thông Thiên Xa Dật.

- Lôi lão tiên bối làm như vậy kể như đã giữ lại được sinh cơ cho Cái Bang.

Lôi Tử Cang cười gượng:

- Lão đệ nói thật khiến lão ô vô cùng hổ thẹn.

Khô Trúc Tiên Ông cười xen lời:

- Mộng Viễn, Lôi lão đệ không phải là người xấu, dĩ nhiên không bao giờ có lòng nhiều hại vô lâm.

Cốc Mộng Viễn gật đầu:

- Văn bối tin là vậy.

Lôi Tử Cang lại thở dài:

- Tần huynh, Lôi mỗ được nghe câu nói này, dù chết cũng không hối tiếc.

Ngay khi ấy, phía sau đại sảnh vang vọng tiếng sát phạt.

Cốc Mộng Viễn chau mày nói:

- Tần lão tiên bối, chúng ta có cần vào xem thử không?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu:

- Có lẽ không hề gì, nhưng vào xem cũng tốt

Quay sang Lôi Tử Cang, nói tiếp:

- Lệnh đệ ở trong ấy, chúng ta cùng vào xem thử.

Thế là ba người cùng lúc tung mình, chớp mắt đã đến phía sau đại sảnh.

Cốc Mộng Viễn sững sốt, thì ra môn hạ Thần Phong Mục Trường đang động thủ với sáu vị trưởng lão các phái bao vây bên ngoài, nhưng chẳng thấy nhóm Lý Hàm Băng đâu cả.

Khô Trúc Tiên Ông vội lớn tiếng hỏi:

- Đại Lực hòa thượng, Lý Hàm Băng đâu?

Đại Lực hòa thượng vừa một chưởng đánh ngã một gã đại hiệp, nghe hỏi liền cười to nói:

- Họ ở trong sảnh đường đối diện kia.

Khô Trúc Tiên Ông liền nắm tay Mộng Viễn, phi thân về phía gian đại sảnh bên phải.

Vào đến đại sảnh, quả thấy có mặt đầy đủ, Lý Xung và Triển Bá Tuấn đang giao chiến kịch liệt với Lôi Tử Cường và Chân Dật Lan.

Cốc Mộng Viễn quét mắt nhìn, thấy Chân Dật Lan đang giao chiến với Triển Bá Tuấn, lúc này nàng đã kiệt sức núng thế, chàng lập tức phi thân đến, lẳng không một chưởng bổ vào Triển Bá Tuấn, đồng thời quát:

- Triển huynh, chúng ta hãy tái chiến.

Chưởng lực chàng uy mãnh khôn tả, lập tức đẩy cho Triển Bá Tuấn lùi sau bảy bước.

Triển Bá Tuấn sững sờ, khi trông rõ đối phương, bất giác lạng người.

Chân Dật Lan chỉ buông tiếng cười, lẳng lẳng lui sang bên.

Cốc Mộng Viễn mắt rực hàn quang, cười khẩy nói:

- Triển Bá Tuấn, các hạ thì ra là một kẻ tiểu nhân, lúc ở Lâm Nghi, tại hạ đã lầm.

Triển Bá Tuấn biết đã không đường đào tẩu, bèn cười khẩy nói:

- Giờ người mới biết ư? Rất tiếc đã muộn rồi.

Cốc Mộng Viễn nhếch môi cười:

- Chẳng muộn đâu, Cốc mỗ đang định bắt lấy người giao cho Lý lão tiên bối đây.

Vừa dứt lời, lại vung tay xuất chưởng.

Triển Bá Tuấn biết võ công Cốc Mộng Viễn cao hơn mình nhiều, đâu dám nghênh tiếp, vội lách tránh sang bên, đồng thời tay trái vung ra, hoàn kích ba chưởng.

Cốc Mộng Viễn cười hăng hắc:

- Triển Bá Tuấn, người hãy ném thử chỉ lực của ta xem sao.

Lập tức tiếng chiu chiu vang lên, Chấn Thiên Chỉ của Cốc Mộng Viễn như thể thật chất, hệt như tia chớp bắn thẳng vào ngực Triển Bá Tuấn.

Triển Bá Tuấn kiếm đường lách tránh, nhưng y nào biết môn chỉ pháp do Trường Lạc Tẩu Khương Thái truyền thụ này, trong võ lâm rất ít ai tránh khỏi.

Triển Bá Tuấn bỗng cảm thấy nơi mạn sườn phải tê dại, liền tức nhũn người ngã lăn ra đất.

Lý Hàm Băng ha hả cười nói:

- Cốc lão đệ chỉ pháp tài tình lắm.

Cốc Mộng Viễn cười khiêm tốn:

- Lão tiên bối khen ngợi, thật khiến văn bối vô cùng hổ thẹn.

Trong khi ấy cuộc chiến giữa Lôi Tử Cường với Lý Xung đã phân thắng bại.

Dưới Kim Cang Thần Thủ của Lôi Tử Cường, Kim Tiên Lý Xung đã bị đánh trọng thương.

Lý Hàm Băng cười ha hả nói:

- Tần huynh, nghịch tử và nghịch đồ đã bị bắt, Lý mỗ có thể trở về Thần Phong Bảo rồi.

Khô Trúc Tiên Ông cười to:

- Được ! Được ! Nhưng đại hội Trung Nguyên vào tháng sau, Lý huynh có đến dự không?

Lý Hàm Băng do dự:

- Lý mỗ tuổi đã già.

Khô Trúc Tiên Ông cười tiếp lời:

- Lý huynh già hơn lão phu chẳng?

Lý Hàm Băng ánh mắt rực lên:

- Thôi được, lão phu nhất định sẽ đến dự.

Đoạn sải bước đi về phía Lý Xung.

Lôi Tử Cang đến nắm lấy tay Lôi Tử Cường, ghen ngào nói:

- Nhị đệ.

Hai người đều xúc động đến thốt chẳng nên lời.

Lý Hàm Băng một tay xách Triển Bá Tuấn, tay kia xách Lý Xung, nhìn hai anh em họ Lôi cười to nói:

- Hai vị Lôi huynh, có gì hãy trở về Thần Phong Bảo hẵng nói, được chẳng?

Đoạn quay ra cuộc chiến bên ngoài lớn tiếng nói:

- Nguyên hung đã bị bắt, chúng ta hãy trở về bảo. Riêng Thành huynh hãy ở lại đây xử lý mọi sự !

Khô Trúc Tiên Ông cười to tiếp lời:

- Lý huynh hãy ở lại đây thì hơn, Trường Bạch Sơn xa thế kia, hà tất trở về cho nhọc thân.

Lý Hàm Băng ngẩn người:

- Phải rồi, sao Lý mỗ không nghĩ đến thế nhỉ?

Khô Trúc Tiên Ông cười bông đùa:

- Vì Lý huynh quá hồ đồ đó thôi.

Đoạn quay sang Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan nói:

- Mộng Viễn, Lan nhi ! Chúng ta còn có việc, đi mau !

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên:

- Đi đâu vậy lão tiên bối?

Khô Trúc Tiên Ông miệng cười hóm hỉnh:

- Đi tìm Sương nhi, người quên rồi sao?

Nhắc đến Tần Linh Sương, Cốc Mộng Viễn liền lộ vẻ băn khoăn, đưa mắt nhìn Chân Dật Lan.

Chân Dật Lan cười nói:

- Cốc đại ca, chúng ta đi tìm Tần Linh Sương là phải.

Cốc Mộng Viễn không phản đối, đưa mắt nhìn Lý Hàm Băng, thành khẩn nói:

- Lão tiền bối, thanh lý môn hộ xong, những mong lão tiền bối hãy đến Tung Sơn một chuyến.

Lý Hàm Băng vui vẻ:

- Lão phu nhất định sẽ đến, xin đa tạ lão đệ đã bắt nghịch đồ giùm lão phu.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười, theo sau Khô Trúc Tiên Ông và Chân Dật Lan trở về Trung Nguyên.

